

Willie en Arie hadden het jaren geleden samen besproken, hoe wil je graag dat het geregeld wordt als je komt te overlijden. Arie wilde gecremeerd worden. Willie wilde dan toch wel graag een plek om naartoe te kunnen gaan.

De rode map bleek roze, maar alles zat erin

Er is veel veranderd in het leven van Willie Tolboom (61) sinds haar man Arie vorig jaar plotseling overleed aan een bacteriële infectie. Niet alleen mist ze haar man verschrikkelijk, ze werd ook min of meer gedwongen te verhuizen, maar dat pakte verrassend goed uit. Willie is blij met haar nieuwe appartement in Voorthuizen.

“Gelukkig heb ik ook een extra slaapkamer, voor als de kleinkinderen er zijn,” vertelt Willie terwijl ze het appartement laat zien. Dochter Patricia kijkt tevreden naar haar opgewekte moeder. Ook zij zag meteen de voordelen van dit nieuwe appartement. Vriendelijke medebewoners, meer menselijke activiteit te zien buiten, geen drempels en eenvoudig te onderhouden met al die kunststof kozijnen. “Toekomstproof,” lacht ze.

Willie en haar dochter denken met veel liefde terug aan Arie. Hij was een levensgenieter, altijd vrolijk, zeggen ze allebei, behalve als hij iets mankeerde. Patricia vertelt over de laatste avond dat ze haar vader in het ziekenhuis bezocht. “We wisten dat het spannend zou gaan worden, dat had de arts ons wel duidelijk gemaakt, maar de antibiotica sloeg aan, en mijn vader leek zijn gewone zelf. Ik had een Scherpenzeelse krant voor hem meegebracht, omdat hij het liefst lokaal nieuws las en hij wees me erop dat die krant al drie dagen oud was. Zijn koffie wilde hij uit een gewoon kopje en niet uit zo’n plastic tuitbeker drinken en toen ik hem in bed

wilde helpen grapte hij: ‘Ik ben geen baby.’ Daar maakte ik uit op dat het best goed met hem ging. De volgende morgen heel vroeg werd ik gebeld. Ik had net Kyara gevoed. Mijn vader had een kunsthartklep. De bacterie was daarbij gekomen en dan konden ze niets meer doen. Hij heeft niet geleden, dat troost me.”

Ben je gek, ik word 90!

“Het ging allemaal zo snel,” zegt Willie met tranen in haar ogen en het spreken lukt even niet. “Arie kwam op woensdagavond koortsig thuis. Ik zei: ‘weet je wat jij doet, eten en gelijk naar bed.’ De volgende ochtend wilde hij naar zijn werk, maar ik zag dat hij stond te zwaaien op zijn benen, dus ik zei: ‘dat gaat niet door, terug naar bed jij.’ Ik ging wel naar mijn werk, maar het zat me niet lekker, al gauw ging ik weer naar huis. De huisarts kwam en Arie moest naar het ziekenhuis. Ze dachten eerst aan zijn longen. Hij had blauwe oren, dat vond ik zo raar. Toen we die zondagmorgen in het ziekenhuis kwamen, was het eigenlijk al gebeurd.”

Destijds, toen Arie pas die hartoperatie had gehad, is Willie er met hem over begonnen. “Ik wilde weten hoe hij het zou willen.” Eerst maakte Arie een grapje, zo van ‘ben je gek, ik word 90,’ maar Willie kwam wel aan de weet dat Arie niet begraven wilde worden, hij wilde zijn kinderen niet verplichten het graf te moeten bijhouden. Hij vond het wel goed dat zijn urn een plaats zou krijgen in de urnenmuur die Willie zou kunnen bezoeken. En precies zo is het gegaan.

Patricia
& Willie

Patricia speelde een grote rol bij het regelen van de crematie van haar vader. Zij belde iemand die ze kende om advies en kwam zo terecht bij een uitvaartondernemer die goed naar hen luisterde. Willie: “Ik wilde dat het netjes zou gebeuren, maar het werd veel meer dan netjes, het werd een mooie plechtigheid waar ik met dankbaarheid aan terugdenk. Patricia heeft samen met een vriendin de laatste verzorging van haar vader gedaan. Mijn kleinzoon Rayan, toen acht jaar, zette opa zijn bril op en wilde wel voor de stoet uit lopen. Ik tekende een hart in het zand op de kist, zoals er ook een hart stond in het zand op de foto op de rouwkaart. Overal waren kaarsjes en windlichten, want Arie hield zo van kaarslicht in het donkere seizoen. Somberheid, daar hield hij niet van. Toen we muziek uitzochten, kwam Rayan aan met ‘Happy’, want ‘opa was altijd happy.’ Dat klopte helemaal, Arie maakte overal wat leuks van.”

“Mijn vader had alles ook goed geregeld,” vertelt Patricia, “de map waarin alle benodigde papieren zouden zitten, was weliswaar niet rood, zoals hij zei, maar roze, maar dat gaf

niet, we vonden hem gemakkelijk en alles zat er inderdaad in. Dat was zo handig. Ik heb dat voor onszelf nu ook gedaan.”

Opa was altijd happy

Dit voorjaar is Willie voor het eerst alleen een paar dagen naar Giethoorn geweest. Daar stond ze samen met Arie, 17 jaar lang, dichtbij op de camping in Vollenhove. “Het waren emotionele dagen, we hebben daar zoveel bekenden. Ik ben naar de bingo gegaan, heb een avondje gekaart en ook een fijn gesprek gehad met iemand die pas haar vriend had verloren. Het was zo herkenbaar wat zij vertelde. Het woord lotgenoot heeft er voor mij een dimensie bij gekregen. Ik ben blij dat ik gegaan ben.”

Willie koestert de foto van Arie met zijn pasgeboren kleindochter Kyara op schoot en zijn arm om kleinzoon Rayan heen. Hij heeft de geboorte van Kyara op 24 april gelukkig nog meegemaakt. Patricia: “Mijn vader was zo’n leuke, geduldige opa.”